

לודמיר

מקושרים לצדיק מאז ועד היום

**להפצת משנתו ותורתו הבהירה של
הרה"ק רבי שלמה מקארלין ז"ע
סיפורים ותולדותיו, ותולדות זרעו אחריו**

שבוע של חיים

מתורתו של רבינו ותלמידיו הק'

פרשת ראה

בנים אתם לה' אלקיכם (יד, א).
הרה"צ הקדוש ר' שלמה קארלינער
אמר, דער גרעסטער יצר הרע איז,
אז מען פארגעסט אז מען איז איין בן
מלך [-היצר הרע הגדול ביותר הוא
כששוכח שהוא בן מלך], והבן.

(בית אהרן, כג.)

לא תקפץ את ידך מאחיק האביון
(טו, ז). מהרב הק' וכו' מו"ה שלמה
מקארלין זצוק"ל: תהלים, ראשי
תיבות ל"א ת'קפ"ץ י"ד מ'אחיק
ה'אביון. ומה שאיתא בשליה הק'
לומר תהלים קודם התפילה, יש בזה
גם כן רמז לתת צדקה קודם התפילה,
על דרך שאמרו: ר"א יהיב פרוטה
לעני והדר מצלי.

(אמרי שפר)

וכל בניך למודי ה' (הפסרת ראה).
בשם הרה"ק וכו' ר' שלמה מקארלין
זצ"ל, דר"ל דבהנהגה שאדם מתנהג
עם בניו הוא מלמד בזה כביכול את
ה', שיתנהג כל עם בניו. וכשהאדם
מתנהג עם בניו באהבה וחסד
וסבלנות, ואף אם חטאו נגדו מוחל
להם ועושה עמם חסד, הוא מעורר
בזה שהשי"ת יתנהג כן עמו ועם כל
ישראל. וצא ולמד מדת החסידות בזה
מדוד המלך ע"ה, שבנו אבשלום רדפו
להרגו, ובא על פלגשי דוד לעיני כל
ישראל, ועם כל זה היה דוד המלך
ע"ה מרחם עליו גם בעת רדפו אחריו,
וזהוזהיר מלהמיתו, ואחר מותו הירבה
לקונן ולבכות עליו כעל בן יקר ואהוב,
כמבואר בשמואל ב' (יט, א).

(ספר דרך צדיקים)

קדושת הקדוש

אמרים מובחרים, יקרים ומאירים, מתוך הספר
'קדושת הקדוש' הנמצא בשלבי עריכה

צדקה יותר מחומש

אברך אחד של הקארלינער ז"ע, סיפר חמיו עליו לפני הקדוש, שהוא מחלק צדקה יותר מכוחו והונו.
ושאלו הקארלינער ז"ע: הרי אמרו חז"ל (כתובות נ, א) המבזבז אל יבזבז יותר מחומש. והשיבו: איך
וועל אייך זאגין רבי [-אומר לכם, רבי], מי שהוא מבזבז רק בשביל מצות צדקה לקיימה, כך שיערו
חכמים שדי לו בחומש, מה שאין כן מי שהוא חפץ על ידי הצדקה לפדות את נפשו דכתיב (דניאל ד, כד)
'וחטאך בצדקה פרוק', מה שיעור יש לו, הלא כתיב (איוב ב, ד) 'וכל אשר לאיש יתן בעד נפשו'. ואמר
הקדוש: א שכל פין א יונגען מאן [-שכל של אברך].

(שמע שלמה השלם והמפואר אות קעא)

עיתורי קדוש

משום אל יבזבז יותר מחומש, דלא מקרי בזבז
בכהאי גוונא, מאחר שעושה לפדות נפשו מתעניות
וסיגופים, ולא גרעא מרפואת הגוף ושאר צרכיו.
וכן עוד שם (אגרת הקדוש פרק י):
מה שאמרו המבזבז אל יבזבז יותר מחומש, היינו
דווקא במי שלא חטא, או שתיקן חטאיו בסיגופים
ותעניות כראוי לתקן כל הפגמים למעלה. אבל
מי שצריך לתקן נפשו עדיין, פשיטא דלא גרעא
רפואת הנפש מרפואת הגוף שאין כסף נחשב, וכל
אשר לאיש יתן בעד נפשו כתיב.

מנהגו של חסיד זקן

וכך סיפר מרן הרה"ק מסלונים ז"ע, בספרו
נתיבות שלום (בראשית ע' רכ"ה):
אחד מזקני החסידים היה נוהג, שפעמים היה
נותן צדקה לפי מעמדו ואפשרותו, ופעמים היה
נותן למעלה מיכולתו בלי שום חשבון. וראו שזה
תלוי אצלו בכוונה, כאשר היה נותן לשם 'מצות
צדקה' היה נותן לפי חשבון, אך כאשר זה היה
אצלו בבחינת 'וחטאך בצדקה פרוק', או בעת
שהרגיש שאין לבו מתרצה לתת אז היה
נותן בלי שום חשבונות.

פדיון נפש

מובא במסכת כתובות (שם) בשם רבי אילעא:
באושא התקיני המבזבז אל יבזבז יותר מחומש.
תניא גמי הכי, המבזבז אל יבזבז יותר מחומש שמא
יצטרך לבריות, ע"כ. מכאן מקור הדין שהנותן
צדקה לעניים אינו רשאי לתת יותר מחומש מנכסיו,
בכדי למנוע מצב שבו האדם יבזבז את כל נכסיו
על צדקה, ובעצמו יהיה נזקק לסיוע מאחרים.
וזה אשר שאל רבינו לאותו אברך שחילק לצדקה
יותר מכוחו והונו, מדוע הוא מחלק כל כך הרבה
צדקה. וענה לו אותו אברך שאינו נותן את הכסף
רק בתורת צדקה, מצד החיוב לתת צדקה לעניים,
שבזה אכן אין רשאים לתת יותר מחומש. אלא הוא
נותן בתורת פדיון נפש, לתקן את נפשו ולפדות את
חטאיו, ועל כך אין שיעור לממון שצריכים לתת,
כי כל אשר לו יתן האדם להציל את נפשו. ושייב
רבינו את דברי האברך.

לא גרע מרפואת הגוף

ענין זה ממש מובא גם בספר התניא (אגרת
התשובה, פרק ג') וכך לשונו:
וחטאך בצדקה פרוק וכו', אין לחוש

על הציון של הקדוש הזה, הוא ממש כמו שעומדים לפניו בחיים חיותו. (רבי אשר מטטאיו)

**לבידור אודות שבתות
בהכנסת אורחים בלודמיר**

פנו למשרדי הכנסת אורחים לודמיר 04-30-10-900 או במייל A023011122@gmail.com

ותשקע האש

בעצמו אינו יכול, שהרי אינו יודע את מלאכת הכתיבה. לבסוף גמר והחליט בליבו כי הלא גדול וקדוש הוא הרבי, שהרי רבים אין-מספר נושעים על ידו ברפואות וישועות גדולות ועצומות, אם כך בוודאי ידוע יידע את אשר הוא נצרך, גם על ידי נייר חלק. כך החליט נחושות ובאמונת צדיקים איתנה. הגיע תורו של לייבל מילכיגער להיכנס לעמוד לפני הרבי. על אף אמונתו התמה בכוחו הגדול של הצדיק לקרוא את פתקתו הריקנית - בכל זאת נתקף חיל ורעדה שמה יקפיד עליו הרבי, והחלו ידיו ורגליו לרטט מאימה. נטל הצדיק את הפתקא החלקה מידו, ומיד שאל את לייבל בניין הוא והיכן מושבו, ולא יותר. ענה לייבל את שם הכפר בו מתגורר, ונטל הרבי הפתקא בשתי ידיו וקרע ממנה חתיכה קטנה ונתנה לתוך ידיו של לייבל, ואמר: "קום וסע תיכף ומיד לביתך בלא שום שיהויו!"

פחד גדול אחזו ללייבל, בשמעו את פקודת הקדוש הנחרצת, ומיד מיהר לעבר ביתו, כשבליבו מנקרת השאלה למה רמז הצדיק במה שקרע את הפתקא ונתן לו גזיר הנייר. והנה על אם הדרך נראה לפניו שכנו הגוי רוכב על סוסו בנחפזות רבה, כשפניו בהולות ומלאות דאגה. עצר הגוי את מרצתו והודיע ללייבל בקול מתנשף:

"בית הריחיים הגדול בעירנו עלה באש וכלה עד יסודו, לא נותר ממנו זכר!"

אך שמע לייבל את הידיעה ומיד נעשו פניו חיוורות כסיד. הלא ביתו הוא הבית הקרוב ביותר לבית הריחיים, ומי יודע מה עלה בגורלו, ומה מצבם של אשתו וילדיו. רץ-אץ לייבל במהירות רבה והגיע בנשימה טרופה עד למקום ביתו, ולמרבחה הפלא הבחין איך שבית הריחיים כולו נשרף כליל ולא נותר ממנו כי אם אפר ועפר מעלה עשן, ואילו ביתו נשאר על עמדו שריר וקיים. עתה הבין מדוע קרע הרבי חתיכת נייר מן הפתקא, שבזאת קרע את ביתו והבדילו מהשריפה הדולקת, והציל אותו ואת רכושו לפליטה. מיד שב לייבל על עקבותיו, וחזר לבית הצדיק רבי חנוך העניך דוב, וסיפר בהתרגשות על המאורע לפני הרבי. אורו פניו של הצדיק והוא ענה בזה הלשון:

"ראיתי שבינתך עומד בסכנה והתפללתי לחי החיים להציל את ביתך..."

לרגל הילולת הרה"ק ה'לב שמח' רבי חנוך העניך דוב מאלעסק - ב' אלול שנת תרמ"ד. היה בן הרה"ק רבי שמואל בן הרה"ק 'רבי מאיר הקדוש' מבעלזא תלמיד הבעל שם טוב. רבו המובהק היה חותנו הרה"ק רבי שלום מבעלזא זיע"א. בנוסף הירבה לנסוע אל הרה"ק רבי אורי מסטרעליסק זיע"א, תלמידו הקרוב של רבינו שלמה מקארלין זיע"א. יחד עם חותנו מוהר"ש מבעלזא נסעו יחדיו לסטרעליסק שמונה פעמים, כך העיד הרבי לימים, ואח"כ נסע בעצמו עוד כ"ד פעמים, ונמצא ששבת בצל השרף מסטרעליסק ל"ב שבתות! [יצוין כי מוהר"ש מבעלזא וחתנו רבי חנוך העניך דוב היה בידם הכוח הגדול לרפא חולים באופן מופלא וניסי, וכמותם תלמידים נוספים של הרה"ק מסטרעליסק, כמו רבי יהודה צבי מסטרעלין ועוד, וכידוע שהיה בידי הרה"ק מסטרעליסק 'ספר הרפואות' הגנוז, שקיבלו מאת מרן רבינו רבי שלמה מקארלין].

מימין: ציון קדשו ומראה בית החיים באלעסק
משמאל: תואר פני קדשו של הרה"ק מאלעסק זצוק"ל

המון רב מכל סביבות אלעסק והערים הרחוקות ממנה - צבאו ובאו על פתחו של הרבי הקדוש רבי חנוך העניך דוב. נודע שמו הטהור למרחקים ונישא בפי הכל כצדיק נשגב פועל ישועות בקרב הארץ, רופא חולים מתקן נשמות, ומושיע לישראל מכל צרותיהם. שחו הבריות זה לזה, כי אצל רבי חנוך העניך דוב - "טובע גייען ארויס הערנדיג, און שטומע גייען ארויס רעדנדיג" [חרשים יוצאים שומעים, ואילמים יוצאים מדברים].

שעות ארוכות עומד הרבי הקדוש במסירות נפש ובאהבת ישראל עצומה, מאזין לאחיו היהודים, ומעניק להם אוצרות של ישועות וברכות. דרכו בקדוש של הרבי שהיה ממשיך את הישועות הפלאיות והעצומות, לא בנתינת ברכה גרידא, אלא על ידי שהיה מתפלל בעד היהודי שעמד לפניו למען יצא ממצורו או מחלתו. שגור היה על לשון קדשו של הרבי אודות הישועות, שהוא 'מתפלל' למען הישועה. כך מסופר, שפעם אחת עמד הרבי הקדוש שעות ארוכות בבוקר, ויחן את פני המוני ישראל אשר באו להיזכר בדבר ישועה ורחמים, עד שהמשמש בקדוש העיר ברמו לרבי הקדוש כי כבר מתאחרת השעה לתפילת שחרית, ענה ואמר לו רבינו: "הנה אני עומד ומתפלל כמה שעות תפילות בעד ישראל, ואתה אומר להלכת להתפלל...?" מקובל, כי הרבי ביקש מחותנו הרה"ק רבי שלום מבעלזא זי"ע שיגלה לו, איך מתפללים בעד איש ישראל שתהיה לו ישועה, ולימדו חותנו הקדוש כמה שמות קודש שצריך לכוין.

היה זה בוקר שגרתו ורגליו בחצר קדשו של הרבי. מאות ואלפים נדחקים בחדר המבוא לפני חדרו הקדוש של הרבי מושיעין ואוהבין של ישראל. יהודים מכל עבר, מרחוק ומקורב, באו ונקבצו להיכנס לפני ולפנים, כדי למלא מלא חפנם ישועות רבות מעל לדרך הטבע והחומר - רפואות, פרנסה בשפע וזרע של קיימא. גם לייבל החלבן מהעיר הסמוכה לאלעסק, היה בין המוני הנדחקים פנימה. מדי יום עושה הוא את דרכו מהכפר בו הוא גר עד לאלעסק, שם מוכר הוא חלב טרי ומשובח עבור אחיו היהודים. "לייבל דער מילכיגער" נקרא הוא בפי כל. ישר ונאמן במלאכתו היה, אוהב ונחמד לבריות ולשמים.

אותו יום החליט לייבל לבוא גם הוא כיתר כל אחיו, לבקש מאת הצדיק ישועה כלשהיא שהיתה נצרכת לו ולביתו. נכנס הוא אפוא בתוך הקהל הנדחק, סביב שולחנם של הגבאים רושמי הפתקאות, ובהגיע תורו פירט באוזני הגבאי את שמו ושם זוגתו וכל יוצאי חלציהם ובקשתם. משם פנה והלך לעבר מוקד הדוחק השני - פתח חדרו של הצדיק.

חלפו דקות ארוכות, התור אל הקדוש פנימה הולך ומתקצר בקצב איטי, והנה תוך כדי ההמתנה הארוכה של לייבל מכיסו את הפתקא שזה עתה רשם לו השמש הכותב, ומה רבה היתה חרדתו בראותו כי הפתקא ריקנית היא ולא רשום בה דבר. כנראה מחמת הדוחק הרב של האנשים טעה הגבאי ונתן בידו נייר חלק, תחת הפתקא אותה רשם עבורו.

הרהר החלבן בדעתו כדת מה לעשות: אם יסוב ויחזור החוצה לעבר שולחן הגבאים ויכתוב מחדש את הקוויטל, הלא יצטרך להמתין בשל כך עוד זמן הרבה. ולכתוב

ילדי רבינו שלמה // חידת השבוע

חידה: מהיכן אנו למדים שלפני התפלה צריכים לומר תהלים ולתת צדקה?

הפתרון לחידה מופיע בעלון זה.

כדי לענות על החידה יש לחיג לקו לודמיר 02-3011122,

להכנס לשלוחת הילדים - שלוחה מספר 0,

ולפעל לפי ההוראות. הזוכה יקבל זכוי לרכישת מתנה בסך 50 ש"ח.

את התשובה יש להקליט עד ליום ראשון פרשת שופטים

הזוכה לפרשת דברים: צביקי לינגר מודיעין עלית

אוצרות ומשגים

רבי חנוך העניך דב מאלעסק

היתה הערכתו של רבי שלום לחתנו, כאשר העיד עליו: "מלאכים ושרפים משתוקקים לתפלתו!"

רבי חנוך העניך דב וחתנו רבי שלום מבעלזא - היו שניהם חסידים של הרבי הקדוש רבי אורי השרף מסטרעליסק, שהיה אחד מגדולי תלמידי רבינו שלמה מקארלין, ולמים העיד רבי חנוך העניך דב: זכיתי להיות בצל קדשו של רבי אורי ל"ב שבתות!

רבי חנוך העניך דב נולד בעירה אלעסק הסמוכה לעירה בעלזא, בשנת תק"ס, לאביו רבי שמואל ולאמו מרת רויזא. אביו אביו היה רבי מאיר הקדוש מבעלזא תלמידו של מרן הבעל שם טוב. לימים נשא הרבי עם בת רבי שלום מבעלזא (ובזוג שני לבת רבי מאיר בנו של רבי לוי יצחק מברדיטשוב) ומאז הפך הרבי לתלמידו הקרוב של רבי שלום, ויחד עסקו בתורה ובעבודת השם. רבה

החיים בלודמיר

החיים בלודמיר בעבר ובהווה

כ"ק מרן אדמו"ר מקוידנינוב שליט"א בלודמיר

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בתפילה על ציון רבינו

בימים האחרונים זכתה העיר לודמיר כאשר בא בשעריה כ"ק מרן אדמו"ר מקוידנינוב שליט"א, מצאצאי מרן רבינו שלמה מקארלין. האדמו"ר בא בתוך אוהל ציון קדשו של רבינו והעתיר שם בתפילה רבה ותחנונים לקראת השמחה

שבמעון קדשו, עם גישואי בנו החתן ר' ברוך מרדכי עב"ג בת המחנות הרה"צ ר' דניאל בן הגאון האדיר ר' שמואל אלעזר שטרן שליט"א, הנועדה להתקיים ברכויה במזל טוב ביום ח"י אלול הבעל"ט, בבני ברק.

הרבי שליט"א התקשר במיוחד להנהלת הכנסת האורחים בלודמיר, והביע את התרגשותו מן המהפכה המבורכת בלודמיר, והמפעלים הכבירים שקמו וניצבו להם בעיר בס"ד, וביותר הפליא את ההתעוררות הרבה המורגשת על הציון הקדוש של רבינו, כמו בחיים חיותו ממש.